

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-12-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1855-12-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 312. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010112.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Biskop Laub til Biskop Martensen.
Viborg, 27. December 1855.*

Kjære Biskop Martensen! Den Tak, jeg skylder Dem for den lille Bog, De for kort Tid siden sendte mig, har jeg helst villet gjemme til Julen, thi som Deres Gave har for mig været en Julegave [Martensens Mindeskrift om I. P. Mynster], saaledes er Mynsters Navn hos mig forenet med Julen, allerede i min Barndom, senere med Alt, hvad Julen er bleven mig, og tilsidst med Julen ifjor med det, som dengang kaldte mig til Kjøbenhavn, og med det, som der saa uventet mødte. Det er godt, at dette Navn i denne Jul er draget frem paa en bedre Maade, og derfor skyldte alle Mynsters Venner Dem Tak. Og jeg behøver ikke at tilføje, at det ogsaa er godt, at De har kunnet gjøre det uden alt Sideblik til Forargelsen, at De har kunnet give os Noget, som vi blot skulle glæde os over. Om De nu med det Samme har kunnet gjøre en Virkning til den modsatte Side, det maa overlades til „Styrelsen“. Man skulde jo tro, at hos alle redelige Sjæle maatte en saadan Skildring af „det indvortes Menneske“ vel kunne sønderrive det Dække af s. 313 „Fløjel og Guld“, hvormed man har villet skjule denne Mand.

Det er nu et Aar siden Mynster blev saa skamløst trukken frem af sin Grav; og i det Aar har det mere og mere vist sig, at der laa noget Andet bag ved. Om Mynster er nu ikke mere Talen, men Sagen er der endnu, eller rettere, den er først nu kommen frem: Hvad skal der gøres? At vente Hjælp af Politi, Trykkefrihedsanordning og Ministerium er vel ikke blot en Daarlighed, fordi der er ingen Hjælp at vente, men ogsaa fordi det, som jeg maa synes, er at gaa ind paa Modstandernes Gebet og bruge deres Vaaben. Men hvad skal der gøres? At Enhver stille og uden at lade sig anfægte, skal gjøre Sit, og holde fast ved det Kald, som man vil gjøre ham stridigt, at dette er det Første, plejer jeg at svare dem, som gjøre mig dette Spørgsmaal. Men man har vel ogsaa Ret, naar man spørger videre: Skal der ikke gøres Mere? Naar S. Kierkegaard saa tidt ankede over den dybe Taushed, saa var det vist klarf nok, at han sigtede til Dem; thi der var ogsaa Andre, som talte, men dem regnede han ikke. Og der er Mange, som have spurgt: Hvorfor tier Martensen? og det ikke blot Saadanne, som gjerne vilde have Noget at falde over. At raabe ind, hvor Opløbet og Tummelen er, nytter jo ikke; men der staar gjerne en Del ved Siden, som ikke veed, hvad der er paafærde, og gjerne vilde høre en rolig Tale derom. Naar man har spurgt, hvorfor De ikke stod frem, da har jeg godt kunnet forstaa, hvad der gjorde Dem det langt sværere end de fleste Andre, og har saa stærkt som muligt fremhævet den uheldige Stilling, Deres Person fra først af havde faaet til Sagen. Men jeg synes rigtignok at denne Stilling nu er bleven noget s. 314 anderledes, efterat S. K. er borte. Og saa kommer hertil det Allernyeste, Rasmus Nielsens Optræden ved Universitetet! Jeg veed ikke, hvad de theologiske Studenter sige til en saadan Tale, jeg kjender dem ikke; men det er kjendeligt nok, at der i vor Tid er en Tendens, ikke blot til en Kristendom uden Kirke og Præster, men ogsaa til en Kirke med Lægpræster. Dersom nu det theologiske Fakultet tier stille? gaar af i Taushed? eller bliver ved i Taushed? Vistnok er Sjællands Biskop ikke længer tertius theologus; men Deres Forhold til Universitetet kan ikke glemmes. Om De med noget Haab kunde vende Dem til Studenterne, som ere midt i Strømmen, veed jeg ikke; men jeg veed, at der iblandt de yngre Præster og de ældre Kandidater ere Mange, som længes efter at høre den gamle Røst igjen, og hvem det vel og gaar som mig, der just nu, efterat have faaet Deres Ord om den Mand, med hvem Røret begyndte, længes dobbelt efter at faa Deres Ord om Sagen, og ikke tør undse sig for, til Takken for Gaven at føje en Bøn om Mere.

I hvilken Grad Mynster har været „Den, som holdt igjen“ [2 Thess. 2, 7], medens han var her, det har vel Ingen bevist stærkere end S. K., som ikke kunde komme frem, før han var borte; og naar jeg minder Dem om, at De har faaet hans Plads, da er det ikke for at lægge et Ansvar paa Dem, som De ikke kan bære; thi en saadan Dom kan vel ikke komme igjen i disse Tider. Derfor er min Bøn ogsaa egentlig kun et Spørgsmaal: Tror De ikke, at De skal? — og dersom De, og naar De engang, snarere eller senere (Mynster forhastede sig heller ikke med at sige sit Ord) føler det indvortes Kald, saa vilde jeg til det udvortes Kald som De har i Deres s. 315 Plads efter Mynster og ikke uden hans Medvirkning, endnu føje det, som Paulus fik af den macedoniske Mand i Synet [Ap. Gj. 16, 9: „Kom over til Macedonien og hjælp os!“].

„En glædelig Jul“ — den har De nok vidst at finde og bringe videre midt i „den store Stad“ — midt i Malstrømmen, hvoraf kun de yderste Kredse have naat herud paa Heden. Saa give Gud Dem ogsaa et glædeligt Nytaar med Fred og Sundhed i Deres Hus og sin kraftige Bistand i Deres Gjerning!

Deres O. Laub.